

Wesołe kumoszki z Windsoru (Pan Fluth), 1973

Tosca (Scarpia), 1988

Teatr Wielki
w Łodzi
OPERALODZ.COM

14 | 19

GODZ. 18:30

MISTRZOWIE
WIELKIEJ SCENY

JERZY

HALINA JADCZYK

ROMANOWSKA

SCENA
KAMERALNA

Z CYKLU:
WIECZÓR Z...

SPOTKANIE POPROWADZI
LESZEK BONAR

Halka, 1967

Otello (Jagon), 1976

HALINA ROMANOWSKA, JERZY JADCZAK

MISTRZOWIE WIELKIEJ SCENY

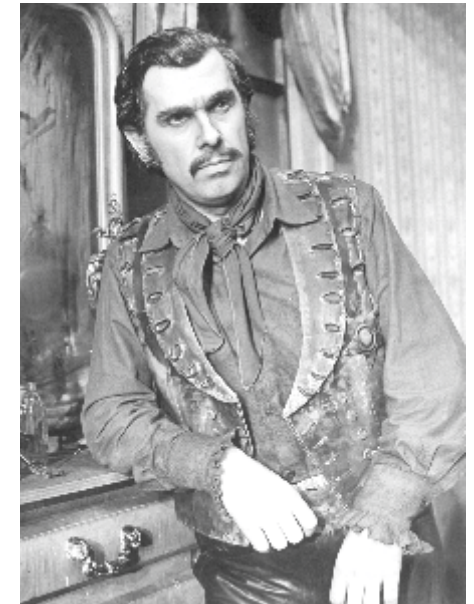
Legendarna postać polskiego życia kulturalnego XX wieku – Jerzy Waldorff – zwykł mawiać, że tak jak np. szewc bywa artystą, tak i wśród wykonujących zawody artystyczne Artyści się zdarzają. Nie zagłębiając się w myśli twórcy pociągów operowych do Łodzi, kariery sceniczne Haliny Romanowskiej i Jerzego Jadczyka nie pozostawiają żadnych wątpliwości, że bohaterowie dzisiejszego spotkania do takich Artystów opery należą.

Oboje Moniuszką otwierali w 1967 roku Teatr Wielki w Łodzi – Ona jako Hanna w „Strasznym dworze”, On – Janusz w „Halce”, oboje też pozostali wierni tej scenie, choć atrakcyjnych i intratnych propozycji artystycznych nie brakowało. Każde pojawienie się tych artystów na scenie elektryzowało publiczność i wprawiało ją w zachwyt, bo i Romanowska i Jadczyk mieli właśnie to „coś”, co czyniło ich Artystami wg Waldorffa – nie tylko piękne głosy i możliwości techniczne śpiewu, ale też wyjątkowe osobowości, wielką wrażliwość artystyczną i talent aktorski. Dziesiątki ról – jakże różnych od siebie, setki spektakli w realizacjach tuzów nie tylko polskiej reżyserii i pod batutą mistrzów dyrygentury oraz towarzyszący im niezmiennie przez całą karierę aplauz widzów i zachwyt krytyków uczyniły z Haliny Romanowskiej i Jerzego Jadczyka niekwestionowane legendy łódzkiej i polskiej opery, a legendę tego formatu (!) mogą stworzyć jedynie prawdziwi mistrzowie wielkiej sceny.

To wielka przyjemność i zaszczyt móc „dotknąć” takiej legendy...

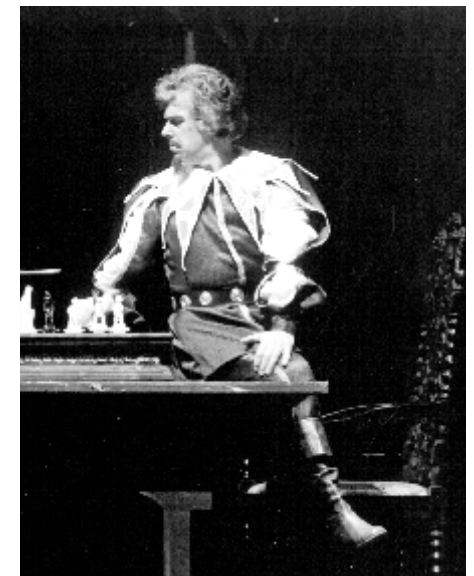
Carmen (Escamillo), 1967

Dziewczyna z zachodu (Jack Rance), 1971

Halka (Janusz), 1967

Lucja z Lammermooru (Ashton), 1983

- 43. Falke **Zemsta nietoperza** Johann Strauss
- 44. Zeta **Wesoła wdówka** Franz Lehár
- 45. Manolacos **Zorba** John Kander

tak pisali:

Manru (Urok), 1984

Bohater tytułowy (Cyrulik sewilski) w interpretacji Jerzego Jadczaaka zastępuje na duże pochwały, od strony zarówno wokalne jak i aktorskiej.

Teresa Grabowska, Trybuna Ludu, 5 marca 1969

Na pierwszy plan wysunął się zdecydowanie Walenty (Faust) Jerzego Jadczaaka. Młody ten baryton włożył w swój występ całe serce i rzeczywiście zdumiał wielu słuchaczy – wraz z piszącym niniejsze słowa – objawionymi nieoczekiwaną możliwościami swego głosu oraz siłą ekspresji. Partia Walentego zaśpiewana była znakomicie!

Józef Kański, Ruch muzyczny, 15 – 31 grudnia 1969

Z obsady na plan pierwszy wysunął się utalentowany baryton Jerzy Jadczaak grający rolę mściwego szeryfa Jacka Rance (Dziewczyna z zachodu). Stworzył dobrą postać sceniczną, a śpiewał świetnie.

Józef Kański, Ruch muzyczny, 15 lipca 1971

Jerzy Jadczaak w roli ojca Alfreda (Traviata) pięknie operował swym barytonowym głosem, stwarzając sylwetkę sugestywną, tak pod względem aktorskim jak i wokalnym.

Henryk Swolkień, Kurier polski, 22 grudnia 1972

W tytułowej partii Igora Światostawowicza (Książ Igor) wystąpił znakomity Jerzy Jadczaak, bardzo dobry zwłaszcza w prologu, w którym jego silny głos bez trudu przebijał się przez masyw brzmienia chóru i orkiestry.

Zygmunt Gzella, Odgłosy, 24 października, 1974

Dobrą formę wokalną zaprezentował w partii Marcelego (Cyganeria), Jerzy Jadczaak, dojrzały aktor i śpiewak, dysponujący dużym głosem, lepszy chyba jeszcze w przedstawieniu niedzielnym niż sobotnim.

Teresa Wojciechowska, Express Ilustrowany, 6 kwietnia 1977

Wyrazistą, w pełni udaną postać Uroka (Manru) stworzył Jerzy Jadczaak, świetny zwłaszcza w tercecie z I aktu.

Anna Iżykowska-Mironowicz, Głos Robotniczy, 1 listopada 1984

HALINA ROMANOWSKA (sopran)

Kiedy Kazimierz Dejmek zobaczył piękną dziewczynę i usłyszał jej niebiański głos szybko zdecydował, że to Ona właśnie będzie jego Halką; i tak się stało, mimo że Halina Romanowska była wtedy studentką zaledwie pierwszego roku (!) PWSM w Łodzi. Trudno dziwić się legendarnemu reżyserowi, bo i dzisiaj słuchając archiwalnych nagrań artystki trudno oprzeć się wrażeniu, że interpretacja Romanowskiej jest tym, czego mógł oczekiwać sam Moniuszko.

W ciągu 26 lat trwającej kariery artystycznej zaśpiewała dziesiątki czołowych partii sopranowych. Halka pozostała tą koronną – z wielkim sukcesem (po Operze Łódzkiej w 1958 roku) powtórzyła ją już w Teatrze Wielkim w Łodzi w 1967 i 1972 roku. Spośród wielu znakomitych kreacji, z których każda była niezwykle popisem techniki wokalne i wielkiej wrażliwości artystycznej warto wymienić te najważniejsze, które publiczność zapamiętała szczególnie: tytułowa *Madame Butterfly* Pucciniego, Santuzza w *Rycerskości wieśniaczej* Leoncavalla, Donna Anna w *Don Giovannim* Mozarta, Jarosławna w *Kniaziu Igorze* Borodina, Liza w *Damie pikowej* Czajkowskiego, Elza w *Lohengrinie* Wagnera, Desdemona w *Otellu* i *Aida* Verdiego, Jadwiga w *Strasznym dworze* Moniuszki, Agata w *Wolnym strzelcu* Webera.

W spektaklach Teatru Wielkiego Halina Romanowska swój talent prezentowała również m.in. w Finlandii, Grecji, Jugosławii, Bułgarii, Rosji i Niemczech zawsze przywożąc ze sobą entuzjastyczne recenzje. Kiedy postanowiła rozstać się ze sceną poświęciła się pracy z młodzieżą prowadząc klasę śpiewu solowego na Wydziale Wokalno-Aktorskim łódzkiej Akademii Muzycznej, dając polskiej scenie operowej wielu znakomitych śpiewaków.

O tym czym dla Haliny Romanowskiej jest muzyka i śpiew najlepiej świadczą Jej własne słowa: *wielką radością, ruchomym świętem w powszednie dni... Może udręką, może ekstazą, rekompensatą za niedoskonałość swoją i cudzą. Jedynym łaodem w chaosie pojęć i wartości, sposobem na życie i... szansą na przeżycie, jeśli ma się talent i szczęście.*

Zaśpiewała na łódzkiej scenie ponad 40 pierwszoplanowych ról przeznaczonych dla sopranu dramatycznego. Za swoje zasługi otrzymała liczne nagrody i wyróżnienia resortowe i państwowe, m.in.: Honorową Odznakę Miasta Łodzi, Złoty Krzyż Zasługi oraz Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

partie wykonywane w Operze Łódzkiej i Teatrze Wielkim w Łodzi

1. Gospodyni **Krakowiacy i górale** Jan Stefani
2. Partia tytułowa **Halka** Stanisław Moniuszko
3. Partia tytułowa **Tosca** Giacomo Puccini
4. Siebel **Faust** Charles Gounod
5. Laura **Casanova** Ludomir Różycki
6. Malika **Lakme** Leo Delibes
7. Santuzza **Rycerskość wieśniacza** Pietro Mascagni
8. Donna Anna **Don Juan** Wolfgang A. Mozart
9. Amelia **Bal maskowy** Giuseppe Verdi
10. Zofia **Damy i huzary** Łucjan Kamieński
11. Javotte **Manon** Jules Massenet
12. Marynka **Janek** Władysław Żeleński
13. Jadwiga **Straszny dwór** Stanisław Moniuszko
14. Liza **Dama pikowa** Piotr Czajkowski
15. Herodiada **Tragedyja albo rzecz o Janie i Herodzie** Romuald Twardowski
16. Elza **Lohengrin** Richard Wagner
17. Partia tytułowa **Aida** Giuseppe Verdi
18. Minnie **Dziewczyna z zachodu** Giacomo Puccini
19. Partia tytułowa **Madame Butterfly** Giacomo Puccini
20. Eteri **Legenda gruzińska** Zacharia Paliaszwili
21. Flora **Traviata** Giuseppe Verdi
22. Dama dworu **Zaczarowany flet** Wolfgang A. Mozart
23. Giulietta **Opowieści Hoffmanna** Jacques Offenbach
24. Partia tytułowa **Filenis** Roman Statkowski
25. Saffi **Baron cygański** Johann Strauss
26. Musetta **Cyganeria** Giacomo Puccini
27. Agata **Wolny strzelec** Karl M. Weber
28. **Julietta** Bohuslav Martinu

Baron cygański (Saffi), 1975

Aida (Aida), 1970

partie wykonywane w Operze Łódzkiej i Teatrze Wielkim w Łodzi

1. Michał **Verbum Nobile** Stanisław Moniuszko
2. Hrabia Gil **Tajemnica Zuzanny** Erick Wolf-Ferrari
3. Major **Damy i huzary** Łucjan Kamieński
4. Tomir **Legenda Bałtyku** Feliks Nowowiejski
5. Lescaut **Manon** Jules Massenet
6. Lord Kokbum **Fra Diavolo** Daniel Auber
7. Janusz **Halka** Stanisław Moniuszko
8. Miecznik **Straszny dwór** Stanisław Moniuszko
9. Escamillo **Carmen** Georges Bizet
10. Jelecki **Dama pikowa** Piotr Czajkowski
11. Figaro **Cyrulik sewilski** Gioacchino Rossini
12. Jan **Tragedyja albo rzecz o Janie i Herodzie** Romuald Twardowski
13. Walenty **Faust** Charles Gounod
14. Jack Rancel **Dziewczyna z zachodu** Giacomo Puccini
15. Robert Bartel **Białowłosa** Henryk Czyż
16. Sharpless **Madame Butterfly** Giacomo Puccini
17. Germont **Traviata** Giuseppe Verdi
18. Pan Fluth **Wesote kumoszki z Windsoru** Otto Nicolai
19. Menander **Filenis** Roman Statkowski
20. Igor **Książę Igor** Aleksander Borodin
21. Bryndas **Krakowiacy i górale** Jan Stefani
22. Doramin **Lord Jim** Romuald Twardowski
23. Marceli **Cyganeria** Giacomo Puccini
24. Książę Robert **Jolanta** Piotr Czajkowski
25. Don Ferdynand **Zaręczyny w klasztorze** Sergiusz Prokofiew
26. Kilian **Wolny strzelec** Carl M. Weber
27. Parobek **Książę** Carl Orff
28. Mężczyzna w Hełmie **Julietta** Bohuslav Martinu
29. Posa **Don Carlos** Giuseppe Verdi
30. Jago **Otello** Giuseppe Verdi
31. Wolfram **Tannhäuser** Richard Wagner
32. Taddeo **Włoszka w Algierze** Gioacchino Rossini
33. Knox **Maria Stuart** Romuald Twardowski
34. Di Luna **Trubadur** Giuseppe Verdi
35. Don Fernando **Fidelio** Ludwig Van Beethoven
36. **Stabat Mater** Karol Szymanowski
37. Ashton **Łucja z Lammermoor** Gaetano Donizetti
38. Urok **Manru** Ignacy Jan Paderewski
39. Rigoletto **Rigoletto** Giuseppe Verdi
40. Rangoni **Borys Godunow** Modest Musorgski
41. Nabucco **Nabucco** Giuseppe Verdi
42. Scarpia **Tosca** Giacomo Puccini

JERZY JADCZAK (baryton)

Artysta obdarzony nie tylko pięknym głosem, ale również znakomitą prezencją i nerwem scenicznym. Te słowa Bogustawa Kaczyńskiego sprawdzały się i towarzyszyły Jerzemu Jadczykowi przez całą długą karierę artystyczną, karierę bogatą, jakże efektowną i ważną dla Teatru Wielkiego w Łodzi. Bo w Łodzi chodziło się „na Jadczyka”! Był uczniem słynnej Ady Sari i stypendystą kursu mistrzowskiego u Paolo Romano w Lucernie. W 1963 związał się z Teatrem Wielkim w Łodzi, gdzie zaśpiewał prawie wszystkie barytonowe partie w realizowanych w teatrze

przedstawieniach. Najlepiej czuł się (z wzajemnością!) w partiach Verdiowskich, które nie tylko stawiają wysoko poprzeczkę techniczną, ale w osobie Jerzego Jadczyka zawsze odnajdywały świetnego interpretatora wokalnego i aktorskiego. Te najważniejsze to: Germont w *Traviacie*, tytułowy Nabucco i Rigoletto, Poza w *Don Carlosie*, Amonasro w *Aidzie*, Jagon w *Otelli*, Hrabia di Luna w *Trubadurze*, a także Jelecki w *Damie pikowej* Czajkowskiego, Scarpia w *Tosce*, Marcelli w *Cyganerii*, Sharpless w *Madame Butterfly* Pucciniego, Ashton w *Łucji z Lammermoor* Donizettiego, Escamillo w *Carmen Bizeta*, Walenty w *Fauście* Gounoda, Don Ferrando w *Fideliu* Beethovena, Figaro w *Weselu Figara* Mozarta, Miecznik w *Strasznym dworze* i Janusz w *Halce Moniuszki*, tytułowy Książ Igor Borodina. Jerzy Jadczyk ma w swoim dorobku artystycznym blisko 50 pierwszoplanowych partii barytonowych przeznaczonych zarówno na głos liryczny jak i dramatyczny.

Ostatni występ Jerzego Jadczyka na scenie naszego Teatru to Miecznik w *Strasznym dworze* w 1994 – rola jakże dla artysty charakterystyczna – kiedy to wspólnie świętowaliśmy wielki jubileusz 40-lecia sceny operowej w Łodzi. I jeśli mówi się o „filarach artystycznych” Teatru, to Jerzy Jadczyk należy do tych najważniejszych! Kiedyś w jednym z wywiadów powiedział: *nie żałuję swojego przyjazdu do Łodzi... przeżyłem tu najpiękniejsze lata*. My nie tylko nie żałujemy, ale też jesteśmy wdzięczni i dumni, że cieszył nas i publiczność swoim talentem i osobowością.

Śpiewał także poza granicami Polski m.in.: we Włoszech, Niemczech, Belgii, Holandii, Grecji, Bułgarii i Związku Radzieckim. W 1992 roku wyjechał do Austrii, gdzie na kontraktach śpiewał w operach w Linzu, Grazu oraz w Klagenfurcie.

Za swoje dokonania otrzymał Złoty Krzyż Zasługi oraz Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

tak pisali:

Halina Romanowska postaciowo i głosowo jest wymarzoną Santuzzą (Rycerskość wieśniacza) i podbija widownię aparycją i wrażliwą interpretacją wokalną.

Józef Kański, Ruch muzyczny 15 kwietnia 1963

Halina Romanowska kreująca rolę Lizy (Dama pikowa) ma głos urzekający zarówno barwą, jak wspaniałą, brzmieniowo wyrównaną skalą. To głosowe bogactwo, wsparte świetnymi warunkami aparycyjnymi i dobrym aktorstwem.

Roman Iżykowski, Odgłosy, 26 listopada 1967

Tytułową partię na pierwszym spektaklu (Madame Butterfly) bardzo pięknie i stylowo śpiewała Halina Romanowska, której należy się też uznanie za kulturalne i dyskretne aktorstwo w tej nietatwej roli.

Józef Kański, Ruch muzyczny, 15 marca 1972

Ciekawie zaprezentowała się Halina Romanowska. Świetna w sylwetce, o dobrej aparycji, pokazała dyskretne aktorstwo, nie przerysowane. W trudnych i melodramatycznych momentach była wielce prawdopodobna. Świetnie też dała sobie radę z karkołomnościami partytury, choć nie była to przecież partia (tytułowa w Dziewczynie z zachodu) w pełni odpowiadająca jej gatunkowi głosu.

Jerzy Z. Lessmann, Express Ilustrowany, 27 kwietnia 1971

W drugiej premierze Halina Romanowska zaprezentowała w roli Eteri (Legenda gruzińska) obok kulturalnego, przekonywającego aktorstwa, wielką sztukę śpiewania.”

Anna Iżykowska, Głos Robotniczy, 13 czerwca 1972

Romanowska (Saffi w Baronie cygańskim) raz jeszcze udowodniła, że nadal znajduje się w najlepszym okresie swej wokalnej kariery; tak pełnej wyrazu, wspaniale wykonanej partii sopranu w słynnym duecie „Kto ślub wam dał” nie słyszałam nawet w najlepszych nagraniach płytowych.

Anna Iżykowska, Głos Robotniczy, 14 lipca 1975

Tragedyja albo rzecz o Janie i Herodzie, (Herodiada), 1969

Halka, 1967

Madame Butterfly (Cio-Cio-San), 1971

Legenda gruzińska (Eteri), 1972

Wolny strzelec (Agata), 1978

Lohengrin (Elza), 1970

Dama pikowa (Liza), 1967